

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdájában Kézdi-Vásárhelyt, hova úgy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilatkozatok stb. intézendők.

Nyilatkozatok soronként 10 kr-ért közöltnak.

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 ft — kr
Fél évre . . . 3 ft — kr
Negyed évre . . 1 ft 50 kr
Külföldre 1 évre 8 ft — kr
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak terfogatóért 4 krajczár.
Ezenkívül minden beírt társnál 30 krajczár bélyeg-díj fizetendő.

A víz- és tűzkárok.

II.

A magyar politikai élet rövid időre beállott szélsőséjét a tűz- és árvíz-veszedelmek által földönfutóvá tett és éhínségtől gyötört testvéreink jankajáltásai törtek meg.

Az emberi szív elszorul a fájdalomtól keltő rémhírek olvasására, melyek mindenfelől a medrokat áttört romboló folyók és tűzvészek pusztításairól értesítenek.

Szép összeg segélyfillérek gyűltek már be a kárvallottak számára. De mi ez amaz óriási nyomor enyhítésére?

A vízveszedelmeket is sokban lehet lelkiismeretes és előrelátó, bölcs óvintézkedések, gátépítések, víz- és folyamszabályozások stb. által mérsékelni, de a szintén sok kárt okozó tűzvészek ellen csaknem biztos a védelem.

Tudjuk, — fájdalom — hogy minden nagyrahaladottságunk mellett tűzbiztonsági és rendészeti tekintetben védekezésünk még azon színvonalon sem áll, mint házagos vízvédelmi rendszerünk.

Európa többi államaiban úgy, mint nálunk is folytonosan vitatkoznak az állami tűzkár-biztosítás kérdéséről. De, mint a közelmúlt szomorú eseményei mutatják, a sok beszéd és vitakodás épséggel semmit sem használ a rettentő veszedelmek ellen.

A sok beszédből nem élünk meg. Nem szabad tovább összetett kezekkel nézni, hogy az évenként, sőt naponként megújuló szerencsétlenségek által a nemzeti erő és vagyon szétkallódjék, füstbe menjen. A veszedelmek enyhítésére az emberi erő erkölcsi és termé-

zetes határai között meg kell tenni mindent, mi e romboló elemeket hatásukban fékezheti, az okozott károkat és szenvedéseket elviselhetőbbé, tűrhetőbbé teszi.

Hogyan? Ugy, hogy addig is, míg a biztosítás kérdése a megoldás stádiumába juthat, a rendelkezésre álló biztosítási intézményeket kell felhasználni, a biztosítást rendszeresen és erélylyel az illetékes tényezőknek foganatosítani. A törvényhatóságoknak kell a biztosítást szabályrendeletekkel megállapítani, a kormányzatnak e szabályrendeletek szigorú érvényesítése felett őrködni.

Nem tagadható, hogy a biztosítás ügye az utóbbi időben halad s a biztosító társulatok versenyének előnyös hatása érezhető; de nagyon ohajtandó, hogy a díjak alábbi szállítása által a biztosítás még hozzáférhetőbbé tétessék.

A biztosítások általánosítása lenne minden esetre a jelen kezdetleges és rendszertelen viszonyok közt az elemek által okozott szenvedések egyedüli enyhítője.

Igaz, hazánkban a biztosítás általánosítása csak a külfölddel szemben is a díjak jóval magasabb volta, viszonyaink rendezetlensége, a tűzkárok viszonylagos gyakorisága, a terjedésük megakadályozására szolgáló eszközök elégtelensége miatt sok nehézségbe ütközik; de az általánosítás munkája és a nehézségek elhárítása sokszorosan meg lenne jutalmazva, ha meggondoljuk, hogy a költség, a mit az általánosítás által a tűzrendészet erélyes érvényesítése a községeknek és társadalomnak okozna, százszorosan meg lenne

térítve nem csupán azon, számokkal ki sem fejezhető haszonban, a mit a tűzvészek gyérülése által megmentett érték képvisel, hanem a biztosítási díjak ezáltal biztos elérhető jelentékeny olcsóbbításában.

Tételek indítványok állami és kényszer-biztosítások iránt, hogy lenne egy kiváltságokkal ellátott, nagy tőkével rendelkező társulat, mely olcsó díjak mellett egyébbel ne foglalkozzék, csak tűzbiztosításokkal. Ám legyen bármilyen módon, csak a célnak megfelelő legyen; de minden órai késedelem kimondhatatlan kárral és veszedelemmel jár.

Ma úgy állunk, hogy csak némelyek biztosítanak, a nagyobb rész nem biztosít. Egy rész törődik vagyona biztosításával, a más nem. A községi terhek azonban mindenkit sújtanak. És ha nagyobb veszedelem éri a községet, végül is csak oda lyukad ki a dolog, hogy a vagyonukkal törődők hordozzák a biztosítás költségeit, de megfizetik egyszersmind a községi terhek viselésében a vagyonukkal nem törődők mulasztásait is, kik a községi terhek viselésére ezen tűzvészek miatt képtelenek lettek. Ez pedig nem igazságos dolog.

A biztosítások általánosítása vagyis kényszer-biztosítások által eleje vétetné ezen abnormis állapotnak, alább szállna a biztosítások díja, eleje vétetné a biztosításokkal való visszaéléseknek.

f.

SZEMLE.

A főrendiház f. hó 20-ki ülésén az elnökölő Vay Miklós báró koronaőr megemlékezett Percezel Béla s Károlyi Viktor gróf főrendiházi tagok el-

A „Székelyföld“ tárczája.

Nász a hó alatt.

(Francziából.)

A mint ma reggel felébredtem, szobám hűvös, hideg volt és a kandallóban a tűz is oly szomorúan sercegett, mintha égni sem lenne kedve. Vérem lustán keringett ereimben és önkénytelenül eszembe jutott Vincente és Eloy története. A mily önzők vagyunk, csak akkor gondolunk mások bajaira, ha a mi életünk szekere is kizökkent egy kissé a rendes kerékvágásból; ha lábunkat a köszvény kinozza, teljes részvételt viseltetünk a szélhűdötték iránt. A mi a történetet illeti, szomorú és gyöngéd história. A Szajna partján, Rouen közelében, egy köpecs, piros pozsgás arcú leánycseléd beszélte el nekem, közbe-közbe vörös szegélyű kötényével törölgetve könnyeit, melyek hatalmas cseppek alakjában hullottak almabor-színű szemeiből. En elmondom minden változtatás nélkül, úgy, a mint tőle hallottam. Ha talán olyan részletekre bukkannak, melyeket Vincente és Eloy — fájdalom! — nem igen mondtak el senki-nek, vonják felelősségre a leánycselédet, ki az udvar úde kutvizéből nyújt egy-egy pohárral a Szajna partján, Rouen közelében elmenőknek. Van

ott kicsiny megszálló-hely is; a vidék üde, egészséges, és a berkeken túl, a nyárfák törzsei között, fel-felcsillámlik a Szajna szép zöld vize.

Tizenhét éves volt mindkettő és már rég imádták egymást. Szerelmük kezdetére ép úgy emlékeztek, mint születésük pillanatára; egymás iránti gyöngéd vonzalmuk benn lakozott szíveikben, mint a levegő a vízbuborékban, a vér az ereken, persze, örök időktől fogva. Kétnapi időközben halt el mindegyikük édes anyja, mindkettő akkor, midőn nekik létet adott, és így egy jószívű szomszéd-asszony dajkálta őket; a közös táplálás ikreké tette a kicsinyeket, de oly ikreké, kik nem testvérek és így férj és feleség lehet belőlük. Egy bölcsőjük volt! egy asztaluk, egy ágyuk lesz. Kicsiny korukban soha nem akartak a többi fiukkal és leányokkal játszani; Vincent csak Eloy-al, Eloy csak Vincent-tel tudott mulatni; feltaláltak sok új játékot, melyekhez nem kell három közreműködő. Vincente apja ép úgy mint Eloyé halázzal foglalkozván, a folyam partján alacsony kis házakban laktak, melyek tökéletesen egyformák voltak. Az egyetlen kis ablakra vadrózsa kuszott fel és tövisi elegendő a nádfedél szurós elődsi növényeivel; a közös kertecske fái egymás fölé hajoltak, mint régi jó barátok, kik egy hajlékot akarnak alkotni. A gyermekeknek, kora haj-

nalban, csak három lépést kellett tenniük, — és azt is szaladva tették meg! — hogy egymás nyakába borulhassanak. „Jó napot, Vincente!“ „Jó napot, Eloy!“ Aztán elmentek együtt, összefogott kézzel sétáltak a víz mellett. Mennyit nevettek, mennyit pajzánkodtak ily napokon! Mulatozva üzték egymást egyik fától a másikig; madárfészket kerestek a bokrok és bozótok közt, feltűzve a rövidke szoknyát; térdig érő vízbe álltak és fogdosták össze az apró halacszkákat, melyek úgy lubiczkoltak, sűtkéreztek a nap sugaraiiban, mintha veszélytől soha nem tartanának... És a mint aztán estére hazatértek, hajuk tele falevelekkel, kezük sártól, földtől elpiszkolva, ruhájuk szétszakgatva, az arcuk összekaparva... És mégis mily boldogok! Fölkeltek ágyacskájukról, kihajoltak az ablakból és még utoljára is jóízűt nevettek, a mint odakiáltottak egymásnak: „Jó éjt, Eloy!“ „Jó éjt, Vincente!“

Ifjú korukban a szerelem is még gyermekkorát élte. Szerették egymást a nélkül, hogy szóltak volna róla; talán nem is tudták volna kimondani. A leány csinos volt, habár egy kissé halvány arcú; szép kis szemeiből a hamisság mosolygott, szájacskája pedig a nyíló rózsához hasonlított; de Eloy nem gondolt arra, nem látta, hogy ő szép; reá nézve csak Vincente volt, és ez elég arra,

hunytáról. A ház azután öt törvényjavaslatot fogadott el. Vita csakis a Lloyd-szerződésnél volt.

A delegációk május végén fognak összeülni. A hadügyi kormányzat összesen ötvenöt milliót fog kérni mint rendkívüli hitelt, beleszámitva ez összegbe öt milliót a haditengerészet számára.

Az árvíz-veszedelem az utóbbi napokban tetemesen enyhült s most már a szerencsétlen károsultak segélyezése érdekében folyik erőiesen a gyűjtés országsszerte. A főrendiház elnöke egy értekezleten adakozásra hívta fel a főrendeket s a felhívás eredménye az lett, hogy a jelenvolt főrendek az ülés folyama alatt 4900 frtot irtak alá az árvíz-károsultaknak. Ezenkívül a fővárosban országos mozgalom indult meg a segélyezés tárgyában, melynek élén Tisza Kálmán áll. Degenfeld Ilona grófné áll. Kolozsvárt a főtéri templomban vasárnap az árvíz-károsultak javára előadták Verdi „Requiem“-jét, mely jelentékeny összeget hajtott be a károsultak számára.

Az árvizek ügyében Kossuth Lajos nagy hazánkfia hosszú levelet irt Irányi Dánielhez s egyuttal 100 frankot küldött az inségesek javára. Leveleiben szól az akcióiról, melyet törvényhozási téren meg kell indítani, hogy a 42 év óta csaknem állandó vízveszély elháríttassék. Baross közl. miniszter iniciatívája iránt Kossuth bizalommal viselkedik. Tetszett neki a miniszter erője a védekezés alatt, s hallott tevékeny, férfias egyéniségről. Most is hangoztatja, mit Szeged pusztulása-kor már 9 év előtt megirt egy brosiúrbán, hogy a Tisza-völgy védelmének az ár keletkezésének okait nemcsak a föfolyam, de az egész folyamrendszer s az egész vízgyűjtő terület viszonyainak összehatásában kell keresni. Ezt a kiindulási pontot vétették el az eddigi szabályozásnál s ez az oka a 40 év óta permanens árvíz-veszélynek. A töltéseknél is azt a hibát követték el, hogy a felső Tiszán a töltések közt szélesebb medret hagytak, a közép és alsó Tiszán keskenyebbet, holott itt a vízmennyiség tízszer nagyobb, mint amott. Rámutat ama hibákra, melyek a vízfolyás gyorsítása érdekében a Tisza kanyarulatának átmetszésénél elkövetettek. Végül amaz ohajtásnak ad kifejezést, hogy a kormány az országgyűlés elé terjesztendő javaslat alapjául egy új szaktanácskozmány munkáját vegye, mely ánketbe a kormányzástól független szakértőket is meghívandók és meghallgatandók volnának.

Nagy botrány játszódott le az osztrák képviselőház pénteki ülésén. Lueger inzultálta és durván kigunyolta a baloldalt, mely azzal változott, hogy személyes előnyök miatt mérsékelte a kormány-nal szemben ellenzéki álláspontját. Lueger becsmerlő szavaira az egész baloldal felugrált ülőhelyeiről. Óriási lármát keletkezett. „Ki vele!” „Ez szemtelenség!” — hallatszott a baloldaltól s a

képviselők ökleikkel fenyegették Luegert. A mint a zaj némileg csillapult, Weitlof kezdett beszélni, Lueger eljárását szégyenletesnek mondva. Ekkor ismét az egész baloldal felzúdult Lueger ellen. Greg, a ki Lueger közelében foglalt helyet, felugrott s nem fékezhető felindulással felemelt kézzel mutat Luegerre s így szól: „Őn szégyenére válik a demokracziának s szégyenére a háznak.”

Weitlof így folytatja: „Vajjon mondhatja-e Lueger képviselő, hogy a baloldal alattomos uton ment a kormányhoz, vagy megmondhatja-e, hogy mit kapott a baloldal? Mert ha ezt nem teheti, akkor egész Bécsnek és az egész országban minden tisztességes embernek rágalmazónak kell tartani Luegert. (Zajos taps.) Becsületablónak kell tartani őt, a kivel tisztességes ember nem állhat szóba.” A baloldal zajos tapsokban tört ki Weitlof beszédére. A ház sokáig állott az izgalmas jelenet hatása alatt. — Másik nagy eseménye volt az ülésnek a szavazás, melylyel a ház megtagadta a kormánynak a rendelkezési alapot. Taaffe gróf azonban nem vetette fel a bizalmi kérdést a szavazás után sem, s így a miniszterium marad.

Zavarosak az állapotok Szerbiában is. Ott a radikális kormány és pártja a királlyal huz ujjat, s mint megbízható forrásból jelentik, már legközelebb válságot fog provokálni. A szkuptionsa a napokban ugyanis megszavazta a községi törvényt, mely ellen Milán király, mint az állam érdekeivel s a korona előjogaival ellentétben álló törvényhozási intézkedés ellen, tudvalevőleg vető emelt. A radikális párt e szavazattal bebizonyította, hogy a korona jogait semmibe se veszi s a királynak felmondja az engedelmisséget. Sőt a nemzetközi kötelezettséget se állja ez a párt egyoldalul meg. Ugyane forrás szerint Vuics pénzügyminiszternek az a szándéka, hogy egy új fogyasztási adójavaslattal kijátsza a monarchiánkkal kötött vám- és kereskedelmi szerződés határozatait, a miből Szerbia és Ausztria-Magyarország közt szükségképp vámháború keletkeznék. Mindez Milán királyt arra kényszeríti, hogy a radikális kormányt elbocsássa, a szkuptionsát feloszlassa s a kormányzás átvételére ismét a haladó-párt férfait hívja meg.

A helyzet Franciaországban komoly jelleget kezd ölteni. Párisban a tüntetések napjait élék. Boulanger ellen főképp a tanulók és szocialisták tüntetnek tevékenyen. De a mennyiben nem hiányoznak a Boulanger-ellenes tüntetések, annyiban nagyobb és nagyobb mérvet öltenek a mellette való demonstrációk. Verekezés is volt a tüntetők között, mely a boulangisták győzelmével végződött. A béke barátai aggódva várják a franciaországi események lebonyolítását.

A Frigyes császár állapotáról érkező nagyszámú hírek hol kedvezőbbek, hol kedvezőtlenebbek.

Annyit azonban valamennyi tudósítás konstatál, hogy a katasztrófa bekövetkezése sokáig nem késlelt. A császári család folyton aggódó szeretettel környezi a beteg ágyát s az ápolásban odaadó, tevékeny részt vesznek valamennyien. A trónörökös a császár legtagább értelemben vett helyettesítésével bízott meg.

Oroszország újabb és újabb csapatmozgósításokat rendel el s tolja úgy a mi, mint Poroszország határai felé. Ezen újabb csapatmozgósítások, írják a „Pol. Cor.”-nak Budapestről, a mérvadó köröket nem lepte meg, mert úgy Bécsben, mint Budapesten már az ősz óta tudják, hogy Oroszország a határ mentén 300,000 főből álló katonaságot akar hosszabb ideig összpontosítva tartani, mely létszám kiegészítésére még több orosz csapatot is fognak szomszédságunkban elhelyezni.

T a n ú g y.

Felhívás a „Székely Méhes” egyesületi tagságra.

A „Háromszékmegyei Tanítótestület” a közvagyonosodást is előmozdítandó, kebelében egy „Székely Méhes” egyesületet alakított, mely a méhészet, selemenyésztés és iskolakerti minden foglalkozást magában foglalja, czélul tűzvéni ki egyszersmind e hasznos foglalkozási ágaknak okoszerű üzése mellett a megye területén népszerűsítést, fejlesztést és terjesztést. E végből községenkint a „Méhes Telep”-ek és a tanítói járásköröknek megfelelő „Méhes Körök” alakulnak, melyeknek a kötelezett tanítótestületi tagokon kívül e vármegyében minden a gazdasággal foglalkozó székely gazda, ki a jelzett nem és hasznos czél iránti érdeklődésével gyamolítani kívánja az egyesületet, tagja lehet, ha 3 évre, évenként legalább is 1 frt pártoló-, vagy legalább 10 frt alapító-tagsági díjat fizet. Alálában szives tudomására hozzuk a „Székely Méhes” iránt érdeklődő tisztelt közönségnek, hogy az egyesület alapszabálya a „Székely Nemzet” idei április hó 19. és 21-iki 61. és 62-ik számaiban egész terjedelmében közölve volt, mely bővebb tájékozást nyújtand egyesületünk magasztos czélja felől.

Tisztelettel hívjuk fel t. székely gazdáink mindenikét, hogy a „Székely Méhes” egyesületnek a csekély díj mellett legyen tagja, melyre a következő személyeknél és helyeken lehet aláírni: tek. Eötvös Károly Lajos kir. tanfelügyelő urnál S. Szentgyörgyön, M. Székely János testületi elnök Kézdi-Vásárhelyen, Málík József Seps-Szentgyörgyön, Baló László Kézdi-Vásárhelyen, Szabó Lajos Pákeban, László Lukács Ilyefalván és Ábu Sándor tanítójáráskör elnök urnaknál.

A „Háromszékmegyei Tanítótestület” nevében: Kézdi-Vásárhelyen, 1888. április 22-én

M. Székely János,
elnök.

Gyöngyösi István,
titkár.

hogy őt imádja, szeresse. Ép ugy Vincente sem vette észre, hogy Eloyból szép, dölözeg legény válik. „Ő Eloy”, gondola magában, „és egyéb semmi.” A rossz nyelvek — és a normand földön van elég — sohasem tudtak felülük valamit mondani. Nem is lehetett őket meglepni, mint más szerelmeseket, a mint az erdő sűrűjében ölelkeznek és ijedten szétugranak a legkisebb nesz hallatára. Nem; ők fényes nappal, sohasem gondolván arra, hogy gyöngéd vonzalmukat eltíltkolják, a teljes ártatlanság magasztos tudatával, mindig együtt jártak, kézben kezét tartva, de kissé távol egyik a másiktól; és a mint futkostak, játékozottak... és megesett, hogy Vincente lebukott a fűbe vagy a víz partjára. Eloy gyorsan felemelte, meg is ijedt kissé, de huzamosan nem ölelte magához. Így éltek ők zavartalan boldogságban.

Am egy kis baj esett. Vincente és Eloy apja együtt halászván, egy nagy pontyot fogtak, melyet mindegyikük magának akart egészen megtartani. Vitázni kezdtek, veszekedés lett belőle, sőt össze is csaptak; és a pillanatnyi dühből, a gyermekek könyörgései daczára, tartós gyűlölség lett: a két ház közé magas sövény emeltetett; Eloynak ugy, mint Vincente-nek szigorúan megtiltatott, hogy egymással valaha beszéljenek, vagy hogy egymást csak lássák is.

Nem látni, nem beszélni! Ah! Hát ez lehetséges volna? Nem hittek füleiknek, talán rosszul hallottak. Másnap kimentek, mint rendesen, hogy együtt barangoljanak a víz mellett, vágy a réteken keresztül; de a halászok, kik ép hálójukat igazították, megrohanták őket és szitkok, fenyegetések közt elválasztották egymástól. E naptól

fogva Eloy apja a fiut magával vitte és egész nap figyelemmel kísérte; ha pedig Vicente apja távozott hazulról, a leányra kétszer is rácsukta az ajtót. Oh! a szegény kicsinyek! annyira kétségbe estek, hogy még az öregek is — bár az ő korukban a könnyörület ritka — sajnálni kezdték, hogy így elidegenítették őket egymástól. De azért nem változtattak a dolgokon semmit; sőt rövid idő múlva még lelkiismeretük is nyugodtabb lett, mert Eloy most már önként kísérte apját a napi munkához és Vincente sem sirt már, a midőn hallotta, hogy a kulcs megfordul a zárban. Mi történhetett? Megszűnt talán szerelmük? Már is elfeledték egymást? Oh, nem! Miután nappal nem láthatták egymást, módot találtak rá, hogy éjjel jöjjenek össze. Soha senki meg nem tudta, mint közelíthették egymással tervüket, mint gondolhatták ki az érintkezés ez egyetlen módját; de az tény, hogy esténként, mielőtt az öregek elaludtak, Eloy és Vincente kijött a házból, persze nem a gondosan beretesztelt ajtón, hanem az ablakon át. „Jó estét, Vincente!” „Jó estét, Eloy!” Aztán elmentek a folyamhoz, leoldották az egyik csolnakot és egymással szemben helyet foglalva, összefonták kezeiket, és mialatt a csolnak szép lassan uszott a víz mentében, ők csak nézték egymást és a csillagos ég alatt beszélgettek.

Miután ép július hó volt, a meleg éj, melyet a víz gyors futása is alig hűtött le egy kissé, kellemes ábrándokba ringatá őket; a távolból egy fülemile elhaló dala hatott hozzájuk, és ebből, valamint a hullámok susogásából mintha a tanácsot hallották volna, hogy jobb lesz halkabban beszélni. Jobb lesz, ha megölelik egymást, ha ajkat

ajakra szorítva, a csókok árjába fojtják gondolataikat. Nincs más tanu, mint a csillagos ég. A ki pedig a felett lakozik, az mindent megbocsát; hiszen az emberek azért teremtette, hogy szeressék egymást. De ők nem értették a nyéréj tanácsát; kezük együtt volt ugyan, de karjuk nem ölelt; egymás felé hajolva, lélekzetük is megérinté arcukat; de ajkaikon még nem csattant csók és olyan volt, mint a rózsabimbó, melynek még illata nincs. Hogy miről beszélgettek? Ezerféle bolondságról, közönyös dolgokról; Eloy elmondta, hogy a halászat mily szerencsés volt ma reggel, hogy a Havreből jövő gőzös oly hullámokat csapott, melyek majdnem fölfordították az ő csolnakjukat; Vincente pedig elbeszélte, hogy a kandallóban egy fecskét talált, mely a fészekből esett ki, — apja pedig, a mint hazajött, megszidta őt, mert a fehérneműt mind meg nem foltozta. Ennyiből állott az egész. De azért ők boldogok voltak, és a mint hazatértek, e boldogság emlékeivel töltötték el az éj fenmaradt részét és a rá következő hosszú, rideg napot.

A mint így egy alkalommal ismét csolnakra szállnak, Eloy azt mondja: „Valami köpenyt kellett volna felvennem.” „Féltom, hogy felébrsztem apámat, ha a fa-szekrényt felnyitom.” „A tél következett, az a csunya, rettenetes tél. Most az éj még csillagos volt ugyan; szemtől szembe ültek egymással, mint rendesen; nevetgéltek, csevegtek, mialatt a csolnak lassan simult a folyamon lefelé. Vincente összezerezt. „Oh, te fázol, látod!” „Egy keveset igen.” „Visszamenjünk?” „Oh! nem, — válaszol — csak ülj ide mellém.” Kissé halkabban beszéltek, mert hiszen közelebb voltak egymás-

Háromszékmegye közseretében álló főispánja, Potsa József ur ó méltósága, e hó 18-án kora reggel Kovácsnára érkezvén, a szolgabírói hivatalt megvizsgálta. A vizsgálat szinte két egész napot vett igénybe.

Azt hisszük, hogy ő méltósága rendben talált mindent az orbai-járási közigazgatás terén. Ezen feltevése nemcsak a főszolgabírónak és szolgabírónak általánosan ismert eljárásai jogosítanak fel, hanem ő méltóságának a vizsgálat befejeztével a szolgabírói irodában tett s a kulisszák mögött kiszivárgott elismerő nyilatkozata is ezt bizonyítja.

A mint a hivatalos tisztelgések első napon megtették, Kovácsna község intelligenciája a főispán ur személye iránti szeretete és tisztelete jeléül a „Zöldta” czimű vendéglőben bankettet rendezett, melyre ő méltósága egy bizottság által lett meghívva.

Hogy e hirtelenében kigondolt és megteremtett vacsora az igényeknek mennyire felelt meg, az az izlés dolga; annyira azonban tény, hogy panaszt e tekintetben sem hallottam; a mi pedig a feszelen, szép összhangot és jó kedélyt illeti, e tekintetben nem volt párja mostanában a kovácsnai diszvacsorának kerek Háromszékének.

A jobbnál jobb pohárköszöntéseknek végössze nem volt. Az első pohárköszöntőt — zajos éljenzés kíséretében — főispán urunkra emelte Dobay János kir. járásbíró szépen kigondolt beszéddel. A második pohárköszöntőben főispán ur ő méltósága emelkedett hangon szívélyesen üdvözölvén a kovácsnai intelligenciát, azon kívánságának adott kifejezést, hogy az egyetértés viruló fája verjen állandó gyökeret a hivatalnokok és helybeli szép intelligencia vegyes talajában s ez biztosítani fogja örökre az áldást hozó gyümölcsözést az egész járás lakosságára nézve. A magvas beszéd teljes visszhangra talált. Ezután Csia György emelt poharat Hollaky főszolgabíróért, mondván, hogy ő nem félszóból és hivatalos kötelességből, — mint ama régi vármegyeista, a ki nem bánta, hogy a főispán bárhánszor utazzék, csak a szolgabíró ne lássa körülben — hanem szíve mélyből élteti a főszolgabíró, e járás első tisztviselőjét és a főispánnak jobbkezeit. Következett Deák Samu szolgabíró, Csia György, Bogdán Ferencz, Benkő Gyula, Perényi, Dr. Zentay, Deák Domokos, Sümegh Ignác, Vajna Mihály stb., a kik fel lettek köszöntve és a kik felköszöntéseikkel mindnyájan éltették ő méltóságát és fokozták a társaság jó kedvét. A Bogdán Ferencz humoros pohárköszöntései nemcsak éljenzésre, hanem nevetésre is alkalmat nyújtottak.

Főispán ur ő méltósága második poharát az igazságszolgáltatás jeles tagjáért, Dobay János kir. járásbíróért, ürité. Ő méltóságának pohár-

köszöntőit feszült figyelemmel hallgatta és köztetszéssel fogadta a társaság; de ezek között legmeghatóbb volt azon valódi hazafias zamatú beszéd, melyben kiemelte ő méltósága, hogy a ma létező európai összeköttetési viszonyok közepette és Amerika előnyomulása miatt magyar államunk, hazánk és nemzetünk csak úgy van a jövő nemzedék számára biztosítva és akkor leendünk csak versenyképes állam, ha kulturális életünket fejlesztjük, és ha ebből kifolyólag hazai iparunk és kereskedelmünk felvirágoztatására az időt és minden kedvező alkalmat felhasználunk; ennek kapcsán — a mi kellemes meglepetésünkre — ő méltósága Kovácsna községét a Potsa-család ősi fészékének ismervén el, megígérte, hogy e nemesre törekvő község érdekét szíven fogja hordani és a jelzett téren való haladásban elősegíti.

Mióta a főispáni őszinte meleg szavakat illetéken elhangzott, hallottam; mióta a főispáni nyilatkozat után megerősítve látom Künle kir. tanácsos urnak azon, többekkel közölt meggyőződését, hogy a háromszékmegyei vasutvonallal megállapítása érdekében kiküldött bizottság alig hiszi, hogy az orbai érdekeket közérdeknek ne tekintse és a Feketeügy balpartján Orbanak átszelését ne véleményezné; mióta ezeket hallottam: Orbai jövője feletti kételyeim bors felhői foszladoznak; kezdek tisztán látni; kezdem hinni, hogy ha Orbai nincsen is képviselve a megyei közigazgatási bizottságban általában, az állandó választmányban pedig aránytalanul csekély számban, holott ezen két forum az, hol közigazgatási uton II. és III. fokulag döntenek személyünk és vagyonunk felett, — mégis visszanyerjük az aránylagos és érdem szerinti befolyást a vármegyénél, mit a Szentkeresztyek és Mikések más elhunyt és részben menyéinkből eltávozott jelesseink kivivtak volt Orbai számára.

Hiszem, hogy a vasut kérdésében a közérdeket magával hordó orbai érdek előtérbe lép és diadalra jut, mert hat a végén is a létesítendő vasutvonal fennállását biztosítani kell. S miután tudjuk, hogy itt a személyvonat maga magát felemesztí; miután kérdésbe sem vehető tény az, hogy a közparipának a Feketeügyön tül néhány száz hektár gabona vajmi kevés táplálékot ad, míg a nagy mennyiségű, drágán értékesíthető, különböző fajtájú fa- és kőanyagokkal és ásványvizekkel gazdag orbai hegycsoportok annak fenntartására elegendő biztosítékot nyújtanak: nem lehet, nem szabad a közérdek veszélyeztetésével parciais érdeknek győznie.

Mindezek az én „Hiszekegy”-emet képezik; garanciaul szolgálunk erre a közseretében álló főispán ő méltóságának 1888. április 18-án Kovácsnán, a ránk nézve kedves emlékü banketten hangoztatott egyenes szavai.

Ime, Orbai! a vastag felhők elhúzódtak; derengő nap sugarak tündökölnék szépen kéklő egéd boltozatján. Nem vagy már a megyének mostoha gyermeke; munkálj és bizzál Orbaiból eredett főispánodban.

Kovácsna, 1888. április 21.

(A kovácsnai tüzkárosultakért.)

A „Székelyföld” idei 25-ik számában közölt és kiosztott könyörödományokon kívül közelebből átküldött a kézdijárási főszolgabíró ur utján 290 liter rozs és 80 kr készpénz.

Ezen könyörödomány a Maksa községi előjáróság által az ottani egyes birtokosoktól lett összegyűjtve, és mint jelezve van, a könyöröletes szívv kézdijárási főszolgabíró ur utján eljuttatva.

A segélyosztó bizottság határozata értelmében ezen könyörödomány az elhamvadtt gyászkoosi-alap javára Deák Albert községi jegyző és dalegyleti pénztáros kezéhez adatott át. Így remélhető, hogy a gyászkoosi-alap kinövi magát a járási lakosok etonyére; mert mégis előnyösebb Kovácsnáról 10 firttal olcsóbban szállíttatni gyászkoosit, mint Seps-Szentgyörgyre vagy Kézd-Vásárhelyre.

Isten pótolja ki a malsai derék előjáróságnak és kegyes adakozóknak mind az adományt, mind a buzgó fáradozást százszorosán.

Ha még Zagon, Nyén s más oly községekben, honnan ígérget birunk, és egyes jómódú birtokosoknál gyűjt ssk eddig nem eszközöltettek, ha az igen tisztelt előjáróság nem tud annyi időt szakítani, hogy gyűjtést eszközöltesen: reméljük, hogy akadnak oly egyesek, kik az ebből fáradságot kedves tehernek vére, Jézusnak példája szerint járnak el.

Kovácsna, 1888. április 23.

(Földes Bálint halála és temetése.)

Zágoni Földes Bálint — Háromszékvármegyeinek egyik tiszteltetben állott, a közügyek terén sok ideig működött szilárd jellemű munkása, a zágoni ev. ref. egyházi és polgári községnek egyik tevékeny vezér-férfa — megszűnt élni. Az éveig tartó betegségétől kifáradt porhüvely, melyben 60 esztendeig dobogott egy magasra törekvő

magyar szív, e hó 18-án gyász-rovatalra tétetett és 20-án átadatott az örök nyugalomnak.

Földes Bálintban a zágoni Földes-család fényesillaga, a rokonság büszkesége, a barátságának — tapasztalatom szerint — egy önzetlen bajnoka, a hazafiságnak és vallásosságnak szilárd oszlopa és hű őre veszett el.

Halála fájdalommal töltötte el Zagon község és Orbai járás nemesen gondolkozóit; sirjánál és ravatalánál Zagon lakosságán kívül a vidéki intelligencia nagy számban, a ref. papság és mesteri kar csaknem teljesen és a szolgabírói hivatal saját főnöke által volt képviselve, hogy az elhunynak megadják az utolsó tisztességet. A községi iskola növendékei — tanítóik felügyelete alatt — sorfalat képezték mondtak végbúcsút volt iskolaszéki elnököknek és jöltevőjüknek.

A halottas háznál Bodor János zágoni ref. lelkes emelkedett hangú és bibliai adatokkal gazdag gyász-beszéddel fakasztotta könnyekre a halotti gyülekezetet. A sirnál János Elek pákái ref. lelkes beszélt szívrehatólag; látszott, hogy a gondosan összeállított halotti beszédet érzi is a beszélő pap.

Mindkét pap híven és szép vonásokban rajzolta különböző színezettel a megboldogultnak közéleti terén folytatott lankadatlan munkásságát; a Zagon községnek, más közsézeteknek és az anyaszentegyháznak tett önfeláldozó szolgálatait. Igen szépen hozta fel beszédében a háznál szolgált lelkes, hogy az egyszerű földművestől származott halottunk mint tanuló már zsenge gyermek-korában tündökölt magasra törekvésével és szilárd, egyenes akaratával; nem rettent vissza a harozókürtök riadójától sem; mint fiatal, résztvett az 1848. évi szabadságharcban.

Ki lett mutatva a gyász-beszédekben halottunk életéből szép példákak, hogy a hű munkás nyugodtan hal meg; édes annak a halál nyugalma és soká fennmarad a jók szívében az ilyennek emléke.

A gyász-szertartás fényét nagyban emelték a Nagy Imre vezetés alatt alakult 24 tagú zágoni dalárda által igen sikerülten előnevelt gyászzenekék és a nagyborosnyói polgári zenekarnak csupa fuvó hangszerekkel való közreműködése.

A gyászkoosít több emlékkoszoru díszítette.

A megboldogult sajátkezűleg írt okmánya szerint következőleg végrendelkezett: A székelyudvarhelyi ref. kollegiumnak 500 firt, a sepsiszentgyörgyi Mikó-tanodának 1000 firt, a Háromszéken létesítendő árvaháznak 100 firt, a zágoni községi iskolának 1000 firt, a papolczi ref. egyházközségnek 300 firt, a zágoni óvodának 100 firt, a nejének 4000 firt, Szabó Ernő tanuló gyermeknek 2000 firt, néhai Földes György gyermekeinek 400 firt, Földes Miklósnak 2000 firt, Földes Albert tanuló gyermeknek 200 firt, a Dr. Barabás Albert fiának 150 firt, Bodola Károly tanuló gyermeknek 100 firt, Sinka Ferencz nevű hű szolgájának 100 firt és Földes György ref. lelkésznek 200 firtot; összesen 12.100 firt. Ezenkívül külön rendelkezett írásban a temetés költségeiről, mely szerint adatott: 2 papnak (a 20 firt) 40 firt, az éneklő dalárdának 50 firt, a nagyborosnyói polgári zenekarnak 50 firt, a gyászkoosiert 50 firt és egyéb temetési költségekre 610 firt; összesen 800 firt. Az ingatlanokról külön végrendelketben intézkedett örök-hagyó a nejének és rokonoknak. A végrendeleket végrehajtásával Földes György lelkész lett megbízva.

Vegyetek példát, gyermektelen gazdagok, a Földes Bálint nemesre törekvő életéből.

Csia György.

Különfelek.

— Uralkodók találkozására. Az angol királynő kedden érkezett Insbrukba, hol öt negyedóraig tartózkodott. Királyunk ő felsége a legszívélyesebb fogadtatásban részesítette fejedelmi vendéget.

— Színeszet. Geröffy Andor színtársulata — mely mult nyáron a magyar színeszetnek s melynek működése úgy minálunk, mint másutt a sajtó és közönség általános elismerésével találkozott — utban van Seps Szentgyörgy felé, hol jövő szombatban kezd meg működését. Innen 12 előadás után Kézd-Vásárhelyre jön s május 20-án már megkezd előadásait. Geröffy igazgató és Mátray titkár feljöttek Kézd-Vásárhelyre bérlet-gyűjtést végezt. Mi a multra hivatkozva, azt hisszük, hogy csak jó ügyet pártfogolunk, midőn Geröffy ur és társulata részére a közönség bizalmát és jó indulatát kérjük.

— Halálozás. Kovácsnán újból egy gazdag ember halt el. Melik Bogdán e hó 22-én este 8 órakor megszűnt élni; temetése ápril 24-én fényesen ment végbe a róm. kath. szertartás szerint. Bőke poraira!

— Lőnhart Ferencz erdélyi püspök ő méltósága Gyergyóban május hó 6-án kezdi meg a bérma-

hoz. Az ég lassankint elkomorult. Erős szél csapdosta a hullámokat, és habjaik loccsanva törtek meg a csolnak falain. Vincente még mindig reszketett. „Menjünk vissza” — mond Eloy. — „Nem, nem; itt jól érezzük magunkat! Holnap egész nap sirnénk, ha ez éjjel velsd nem lehetnék.” Az ég már fekete, sötét volt, mint valami sűrű, nehéz tömeg; a szél sem fújt már; mintha hó esnék. Vincente, vékony nemezkabátjában, csakugyan fázott, fogai vaczogtak. „Oh, menjünk vissza!” — ismétli Eloy. — „Nem akarom! Tudod mit? Feküdjünk le a csolnak fenekére. Ott igen melegünk lesz.” Elnyultak, nem igen közel egymáshoz, és beszélgetni kezdtek. Csakugyan már nem fáztak annyira. De im, a komor égről fehér szálak kezdenek hullni; Vincente nyakába hó esett, szétolvadt és jégáldozat lett belőle. „Oh, melegíts meg!” — kiált a leány önkívületben és Eloy ekkor megragadja, hevesen magához szorítja, és hogy lehetetlével megmelegítse, szájára, szeméire, nyakára, ajkára szorítja forró, tüzes, lázas ajkait! Ezalatt a hó nagy pelyhekben esik tovább, a folyam partjai lassankint megfehérednek, a fák ágai kísértetiesen nyulnak ki a levegőbe. Lassan, szüntelenül egymásra gyűlnek a pelyhek; és midőn a nap felkelt a sűrű gőzfellegek mögött, a földet a fel halvány leple borítja. A víz partján járó örök egy fatörzshöz üttődött csolnakot találtak, melyben a hó két megfagyott testet takar. Eloy és Vincente haltak meg így. Ez éjjel egymás karjaiban végre mégis boldogok voltak. A mint a hó és víz rájuk fagyott, két fekvő szoboralakhoz hasonlítottak. Hitvesi sirja: fölő igen alkalmas emlékoszlop.

rást. Szentmiklósa 5-én érkezik meg s másnap a bérálás szentségét ki fogja osztani. Innen aztán a többi falukba megy és 17-én végzi be.

— **Eljegyzés.** Popovits Dezső kereskedő a napokban váltott jegyet Bogdán Katinka kisasszonnyal, Bogdán János kereskedő szép leányával Gyergyó-Szentmiklóson. Az esküvő május hóban lesz. Öszintén gratulálunk hozzá!

— **Dálnokból** vettük a következő sorokat: Dálnokon a ref. papi állás betöltésére ápril hó 22-én megejtett választás, habár egypár akarhatnám ur a népet megkísérlette izgalomba hozni, példás rendben folyt le. Szeremley Lajos kir. tanfelügyelő ur körül nagy többség, az egyházközség összes középosztálya tömörülve lévén, megválasztatása egész bizonyos lett volna; azonban, mert állami ellátásának a tanfelügyelői állását érdeklő munkájában annyira nem haladhatott, hogy megválasztása esetén papi állását elfoglalhassa, és mert egy harmadik választás esélyének és izgalmainak az egyházközséget ki nem tenni erkölcsi kötelemének találta: a jelöltségtől még a választást megelőző napokban határozottan visszalépett. Szeremley Lajos kir. tanfelügyelő urnak eme, fényes nyelvével szinte tartani, hogy mint bomlott kéve, a párt széthull; de az összetartás nemese ösztöne a Szeremley-párt figyelmét egy más tiszteességes előéletű pap felé irányította, s a párt által nagy többséggel Kiss József komollói ref. lelkész dálnoki ref. pappá választatott. A beiktatás valószínűleg május 6-án leend.

— **Az E. M. K. E. közgyűlésére** már megindultak az előkészületek. A szt. István napján Brassóban tartandó közgyűlés nemzeti ünnep jellegével fog lefolyni. Az egyesület brassómezei választmány, mint házigazda és rendező, a két napot kitöltő programról, kirándulásokról stb. gondoskodik. Meghívotnak az ország összes közművelődési egyesületei, hogy magukat küldöttek által képviseltesék. Minthogy a közgyűlésre összegyűlt tagok és küldöttek a szt. István napi nemzeti ünnepet Brassóban érik, az egyesület gyűlését nagy istentisztelettel kezd, melyre a tagok díszmagyarban vagy legalább is magyarban fognak megjelenni. Brassó hazánk legkeletibb s legregényesebb végvárosa lévén, hihető, hogy az országból számosan fognak e közgyűlésre összerengeni. Kirándulások a posztógyár-telepekhez, a hétfalusi osángókhöz, a határszorozhoz, esetleg Sinaiába csak emelni fogják a különben is magasztos célú összejövetel vonzó erejét.

— **A névmagyarosítás statisztikája.** A lefolyt 1887-ik évben 709 névmagyarosítás történt, 108-csal kevesebb, mint tavaly, de 34-gyel több mint tavaly előtt. A 709 névmagyarosítás által mindössze 1196 személy nyert magyar hangzású nevet.

— **Elvi határozatok iparügyekben.** A földmívelés-, ipar- s kereskedelemügyi miniszter ujabban a következő elvi fontosságú határozatokat hozta: 1. A munka-könyv megszerzéséért nem az iparossegéd, hanem annak munkaadója tartozik felelősséggel és az a tekintetben elkövetett mulasztás miatt az 1884. XVII. t.-cz. 157. §-a értelmében csakis a munkaadó büntethető. — Vásárrendészeti szabályzat alapján az ipar-igazolvány felmutatását követelhetni. A felmutatás elmulasztása esetére a szabályzat büntetendő intézkedéseket is tartalmazhat, de az ipartörvény alapján az említett mulasztás büntetést nem von maga után.

— **A haldokló császár vagyon.** A porosz igazságügy-miniszter a közelebbi napokban részletes előterjesztést tett Frigyes császárnak az uralkodó-ház vagyoni viszonyaira nézve. E vagyoni viszonyok most teljesen rendezve vannak. Az adatok közül felemlítjük azt, hogy Viktória császárné özvegyi öröksége tizenkét millió marka lesz.

— **Versenyválasztás.** Csikmegeye közigazgatási bizottsága a brassó-tölgyesi hadászati út 122-125. km. szakaszán levő négy hid újbóli felépítését 4046 frt 71 kr erejéig engedélyezte. E munkát foganatosításának biztosítása céljából a csikmegeyei kir. államépítészeti hivatal helyiségében zárt ajánlati versenyválasztás lesz május 11-kén. Bánatpénz 5 százalék.

167-ik közlemény

a háromszékmegeyei „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet javára 1887. év őszén N.-Nyutód község lakosai által tett szíves adakozásokról.

Balogh Ignác 25 liter rozs, Finta Gáspár 5 lit. buza, Szacsavay Ilka, Rác Zsolt, Nagy György 1—1 lit. rozs, Fekete József, Rác Lajos 1—1 lit. törökbuza, Jancsó Albert, Rác Dénes 2—2 liter

rozs, Rác József 2 lit. árpa, Dudás Ferenc 10 kr, Német Simon, Bács János, Deszka János, Fábrián József, Kovács András, Máté András, Szabó András, Antal Mihály, Pál András 1—1 lit. árpa, Varga Mihály, Fábrián András, Fábrián István, Csokonai István, Kerekes György, Csüdör Simon, Kádár Lajos, Farkas András, Kovács Domokos 1—1 lit. rozs, Varga András 2 lit. árpa, Potsa Jánosné 10 lit. árpa, 10 lit. fuszulyka, Kovács István 2 lit. rozs, Csüdör András 2 lit. rozs, Csüdör András 10 kr, Csüdör Elek 1 lit. törökbuza, Jakabos János, Jancsó Venczelné, Rác Nándor 2—2 liter rozs, Imre István, Semse Pál, Kovács Lajos, Fábrián Mihály, Varga Lajos, Bácz Imre, Kádár Antal, Tóth István, Ráduly László, Pinti János, Tóth Ferenc 1—1 lit. árpa, Deszka András, Mózes István, Kádár Mihályné 2—2 liter árpa, Kovács Balázs 1 lit. rozs, Moháti János 1 lit. fuszulyka, Antal Ferenc, Kovács Ignác, Csüdör Lajosné, Kádár Pál, Gáspár Ferenc, Kádár Gáspár 1—1 lit. fuszulyka, Farkas István, Török Ferenc, Török János, Barthos József, Barthos István, Kádár István, Kádár János, Márton Mihályné, Konecz József, Kádár Simon, Biró Mihály, Lukács József, Varga Antalné 1—1 lit. rozs, Csiki Ferenc, Bögözi Mihály 2—2 lit. rozs, Tóth János, Tóth Gergely, Kádár Simon, Perczer János 1—1 lit. árpa, Szántó István 1 lit. fuszulyka, 1 koszu hagyma, Lőrincz Róbert 1 lit. fuszulyka, Sipos Károly 2 lit. fuszulyka, Csüdör Pálné 1 liter rozs, Hadnagy János, Farkas István 1—1 lit. árpa.

Fogadják a szíves adakozók az árvák nevében kifejezett hálás köszönetüket.

Kézdi-Vásárhely, 1887. nov. 10.

Br. Szerkesztő Stephanie,

elnök.

Vajna Károly,
jegyző.

Szerkesztői izenet.

a. Kézdi-Vásárhely. Köszönjük. Jövő számunkban közöljük. Szíves üdvözlét!
Cs. Gy. Kovácsna. Köszönet a buzgóságért. Szíves üdvözlét!

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Ifj. Dobay János.

Sz. 934. tklvi.

1888.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Bálinth Kálmán végrehajthatónak Bálint Józsefné és Szabó Tamásné végrehajtást szenvedők elleni 400 frt tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Lemhény községben fekvő, a lemhényi 598. szám jkvben foglalt 2103., 2104., 2105., 2106., 2107., 2108., 2109^a, 2109^b, 2110/1., 2110². hr. sz. 1291 frt becsértékű ingatlanokra a fennebb ennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelt, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi június hó 6-ik napján délelőtt 9 órakor Lemhényben megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át tklvi testenként készpénzben vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság kiküldött egyes bírója Kézdi-Vásárhelytől, 1888. évi márczius hó 31-ik napján.

Vajna Dénes,
kir. törvénysz. bíró.

Keresztényfalvi tűzbiztos agyagáru s csempekályha gyári raktár Rhein L.-nál Brassó.

Van szerencsénk tisztelettel jelenteni, hogy agyagáru- és csempekályha gyárunk képviselőtét kizárólag **RHEIN LAJOS urra Brassó, széles-utca 608. sz. a.** ruháztuk, a hol mi a n. é. közönség kényelmére

állandó mintakiállítás s összes gyártmányaink raktárát tartjuk, melyek Erdély legjobb, tűzmentes agyagából készültek.

Legmelegebben ajánljuk különösen:

csempekályhákat s takaréktűzhelyeket a legízlesebb, legdivatosabb formákban és színekben.

Kőanyagárukat kétoldalt zománcozva, s p. minden méretű vízvezeték-csőveket általunk jótállással biztosított ellenállási képességgel, kéményfüdeleket minden alakban s nagyságban, gőzcsőveket, kéményeket gőzgép-házak számára, lómagylókat, szűrőtégelákat, árnyékszekesűveket, tölcseceket, elágazásokat, tálakat stb., valamint egyáltalában minden, rajzok s modellek utáni rendeléseket.

Chamotte-árukat, tűzbiztos chamotte-tégelákat, csőveket, lemezeket, faon-köveket, légszesz-retortákat, kályhabetételeket, mortelt, lisztet, továbbá nyers és tűzbiztos anyagot.

Építési díszítmények (terrakotta) rajzok után gyorsan és olcsón készíttetnek.

A mennyiben gyártmányainkat a n. é. közönség eddigi szíves jóakaratába tisztelettel ajánlanók s a legfigyelmesebb s lehető olcsó kiszolgáltatást biztosítanak,

kérjük, méltóztassék becses rendeléseinek raktárunkhoz, **RHEIN LAJOS urhoz, széles-utca 608. szám a.** fordulni.

Arjegyzék ingyen és bérmentve.

Legmélyebb tisztelettel:

Keresztényfalvi
tűzbiztos agyagáru és csempekályha-gyár-
résztársaság.

Keresztényfalvi tűzbiztos agyagáru s csempekályha gyári raktár Rhein L.-nál Brassó.

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelytől.